

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.R., nar. ..., ..., *zastoupený JUDr. Františkem Grznárem, advokátem, se sídlem Horšovský Týn, nám. Republiky 108*, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 03.12.2015, č.j. 59597-2/2015-900000-304.4,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 03.12.2015, č.j. 59597-2/2015-900000-304.4 se **z r u š u j e**.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 27.10.2015, č.j. 39051-6/2015-540000-12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 4 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), za což mu byla uložena sankce pokuty podle § 11 odst. 1, § 12 odst. 2 a § 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) s ohledem na § 42a odst. 7 písm. a) zákona o pozemních komunikacích ve výši 30.000,-Kč a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

V **podané žalobě** žalobce poukazoval na to, že se správní orgány nevypořádaly s jeho námitkami a důkazními návrhy v dané věci. Předně namítal, že došlo ve správním řízení k nedodržení základních zásad přestupkového řízení. Uvedl, že při projednání v přestupkové věci je třeba procesně postupovat podle zákona o přestupcích, jakožto dle normy *lex specialis* ke správnímu řádu, kdy se v přestupkovém řízení navíc podpůrně aplikuje trestní řád. Vyjdeme-li ze shora uvedené teze, je třeba konstatovat, že v řízení o přestupku platí zásada ústnosti, přímosti, bezprostřednosti, legality, materiální pravdy a zásada rozhodování správního orgánu v souladu s veřejným zájmem a zásada předvídatelnosti posouzení věci. Žalobce měl za to, že žalovaný (potažmo rovněž správní orgán I. stupně) nedodržel shora uvedené zásady.

Pokud jde o zásadu ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, správní orgán I. stupně a žalovaný, který rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumával, se vůbec nevypořádali s důkazními návrhy žalobce, které uplatnil, zejména pak důkazními návrhy na výslechy svědků, kteří se účastnili předmětné kontroly, důkazním návrhem na provedení místního šetření. Žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli k závěru, že postačí dále toliko konstatování listinných důkazů, jako je oznámení o přestupku, úřední záznam a doklad o nízkorychlostním vážení. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že tyto důkazy jsou pro rozhodnutí v přestupkovém řízení dostatečné, nejde o správný a zákonný závěr žalovaného.

Žalobce poukázal na to, že je běžnou praxí, že v přestupkových řízeních, kde provádějí výkonnou pravomoc policisté či celníci, vyslýchat tyto policisty či celníky jako svědky, kdy pouhá konstatace úředních záznamů a vycházení z úředních záznamů jako důkazů ve věci je nepřípustná. Správní orgán má průběh kontroly zjistit na základě zásady bezprostřednosti a přímosti v rámci ústního jednání z výpovědi obviněného a zejména svědků. Tyto důkazy bylo potřebné provést i za účelem zjištění jak a kdy byl žalobce vyzván k podrobení se nízkorychlostnímu vážení a zda k takové zákonné výzvě došlo. Úřední záznamy a toliko listinné důkazy nemohou samy o sobě sloužit jako podklad o vině žalobce.

Žalobce vznášel řadu odůvodněných námitek, a to jak před správním orgánem I. stupně, tak před žalovaným, zejména co do zákonnosti kontrolního vážení, ke kterému byl vyzván s tím, že již v době výzvy k podrobení se kontrolnímu vážení bylo zřejmé, že vážení probíhá na místě, které k tomu není způsobilé, navíc kontrolnímu vážení měly být přítomné osoby, které nemají žádnou zákonnou pravomoc vykonávat obsluhu vah a kontrolu řidiče.

Žalobce zejména namítal (kdy při zastavení vozidla byl zastaven před vážním místem), že kontrolní vážení mělo v daném případě proběhnout na soukromém pozemku, který může být toliko účelovou komunikací a dále (po výzvě k provedení kontrolního vážení) namítal, že vážní prostor není způsobilý k provedení kontrolního vážení dle normy ČMI č. MP 009-04 pro výmoly, nerovnosti a větší sklon vozovky ve vážním místě. Žalobce k prokázání těchto skutečností a řádného zjištění skutkového stavu předložil a navrhl řadu důkazů, které žalovaný ani správní orgán I. stupně bez řádného zdůvodnění neprovedli. Šlo zejména o fotodokumentaci, návrh místního šetření, návrh na výslechy konajících policistů a pracovníků CSPSD a dalších svědků a další listinné důkazy. Žalovaný, ani správní orgán nijak nezodůvodnili neprovedení těchto navržených důkazů žalobcem, které by sloužily k řádnému zjištění skutkového stavu. Žalobce v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího

správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. ledna 2013, č. j. 7 As 77/2012, kde soud posuzoval obdobnou věc – správní orgány vycházely toliko z obsahu správního spisu a úředních záznamů. „*K otázce zjišťování skutkového stavu správní orgány opakovaně uváděly, že tento byl dostatečně zdokumentován spisovým materiálem, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Základem správního spisu je však pouze oznámení Policie ČR o přestupku a úřední záznam Policie ČR, jehož text vychází z uvedeného oznámení. Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci. Nelze jej však považovat za důkazní prostředek. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mimo jiné výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam. I vzhledem k této skutečnosti a k tomu, že účastník řízení s obsahem oznámení Policie ČR nesouhlasil, nelze stav věci vyličený v předmětných dokumentech považovat za prokázaný.*“ Obdobně judikoval NSS i v rozhodnutích ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 – 106 a 1 As 96/2008 – 115. Žalovaný (i přes námitky žalobce) vzal skutkový stav prokázaný toliko z oznámení o přestupku, úředního záznamu PČR a dokladu o provedení vážení, který však neobsahuje relevantní údaje. To, že nebyly provedeny výslechy konajících policistů a rovněž výslechy pracovníků CSPSD představuje podle žalobce závažné pochybení, jímž bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces.

Pokud se jedná o zásadu materiální pravdy, žalobce měl za to, že tato zásada nebyla rovněž dodržena, a to nejen neprovedením výslechů konajících policistů a pracovníků CSPSD, ale dále neprovedením dalších (navržených i nenavržených) důkazů. Žalobce měl za to, že v každé fázi správního řízení je třeba, aby byl *ex officio* zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností a měly by být provedeny veškeré důkazy ve věci a pokud některé důkazy žalovaný i ve fázi odvolacího řízení neprovedl a nevypořádal se s nimi, jde o závažné pochybení žalovaného potažmo správního orgánu I. stupně. Co do zásady materiální pravdy žalobce podotýkal, že ústní jednání v přestupkovém řízení je stěžejní částí tohoto řízení, obdobou hlavního líčení v trestní věci. Tomu však vůbec neodpovídá postup správního orgánu I. stupně a žalovaného v dané věci. Žalovaný měl přezkoumat, co do zákonnosti a správnosti procesní postup správního orgánu I. stupně z úřední povinnosti, což však neučinil.

Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně nedostatečně provedl ústní jednání a zachycení jeho průběhu a žalovaný tuto vadu v odvolacím řízení neodstranil. Co do nedodržení zásady legality celého řízení, a to od počátku řízení (od zahájení kontroly) žalobce namítal v odvolání nezákonnost prováděné kontroly, uváděl mnoho argumentů a předkládal k nim řadu důkazů. Žalobce namítal, že kontroly v Karlovarském kraji, co do nízkorychlostního vážení vozidel, probíhají opakovaně nezákonně, včetně kontroly na základě které bylo zahájeno správní řízení v této věci. Zejména uváděl, že kontrolu fakticky provádějí osoby, které ke kontrole nemají žádnou pravomoc (pracovníci příspěvkové organizace Centrum služeb), vážení probíhá běžně na místech mimo účelové komunikace (soukromé pozemky, apod.), vážení probíhá na nekalibrovaných vahách, v nevhodném terénu, je netransparentní, apod. Žalobce předložil obsáhlou argumentaci s tím, že pracovníci Centra služeb za součinnosti Policie ČR provádějí činnosti v rozporu se zřizovací listinou Ministerstva dopravy, pokynem ředitele ředitelství služby dopravní policie ze dne 27. dubna 2010 a v rozporu s vlastní vydanou metodikou pro vážení (nevhodný terén, sklon vozovky, výmoly, který může ovlivnit výsledek vážení). K těmto argumentům předložil žalobce řadu

důkazů a navrhl výslech svědků s tím, že poukázal na to, že i v tomto konkrétním případě došlo k nezákonné kontrole. Žalobce k tomu dále uvedl, že tato praxe v Karlovarském kraji je již neúnosná. Příslušníci PČR, celní správy a pracovníci CSPSD neznají své pravomoci, neznají ani interní pokyny a metodiky, které vydává jak Policie ČR tak CSPSD a neřídí se jimi. Jakákoliv kontrola je pro kontrolovaného značně nepředvídatelná. Proto žalobce navrhl, aby žalovaný, potažmo správní orgán I. stupně provedl důsledně výslechy svědků, důkazy v tom směru, zda kontrolní vážení probíhalo nepřipustně na soukromém pozemku či účelové komunikaci.

Žalobce uvedl, že postup žalovaného a správního orgánu je značně ledabylý, když žalovaný a správní orgán I. stupně postupuje v obdobné věci značně odlišně než jiný správní orgán, který vede, na základě stejné kontroly jinou přestupkovou věc. Žalobce poukazoval na to, že Magistrát města Karlovy Vary v přestupkovém řízení, vedeném na základě oznámení Policie ČR ze stejné kontroly provedl důsledně výslech všech svědků, kteří se zúčastnili kontroly. Z rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje pak plyne, že správní orgán (zde Magistrát města Karlovy Vary) se má v dalším řízení zabývat námitkami žalobce co do provedení všech důkazů a dále co do zákonnosti kontroly a relevantnosti místa, kde byla kontrola provedena. Při srovnání praxe jiných správních orgánů v obdobné věci pak musí žalobce konstatovat, že pochybení žalovaného a správního orgánu I. stupně jsou v dané věci o to závažnější. V případě žalovaného tak chybí nejen zákonnost, ale i předvídatelnost postupu žalovaného a správního orgánu I. stupně v dané věci, žalovaný své rozhodnutí a postup v dané věci zatížil libovůlí.

Žalobce rovněž vznesl námitku co do netransparentního vážení a navrhl k této relevantní důkazy, avšak žalovaný se touto lakonicky nezabýval a s navrženými důkazy se dostatečně nevypořádal, kdy důkazy jsou obsahem správního spisu. Obecně lze uzavřít, že provádění kontrol hmotnosti nákladních vozidel v jednotlivých krajích a ukládání sankcí za případné přestupky řidičů probíhá v jednotlivých krajích značně odlišně, což je nepřipustné. Výkonné a správní orgány mají postupovat v obdobných věcech tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 3 SR). Žalobce měl za to, že rozhodnutí žalovaného a postup při provádění kontroly se značně vymyká běžnému postupu a žalovaný a správní orgán I. stupně zatížili své rozhodnutí libovůlí. I proto napadené rozhodnutí nemůže obstát. V podrobnostech pak žalobce odkázal na obsah spisu KS v Plzni sp. zn. 17 A 29/2015, kde soud řeší obdobný případ.

Žalobce dále poukazoval na nesprávný závěr o způsobilosti vážního místa (místa silniční kontroly) k provádění kontrolního vážení. Žalovaný i správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jsou nepodstatné spekulace o tom, kde a kým by mělo být kontrolní vážení prováděno. Žalobce se s tímto závěrem neztotožnil, kdy uvedl, že z obsahu spisu je zřejmé, že byl zastaven na pozemní komunikaci III/2201 v obci Otovice – u Panelárny před vážním místem, které bylo vyznačeno kužely a nacházelo se mimo komunikaci – na soukromém pozemku, kdy po zastavení vozidla byli jak policisté, tak pracovníci CSPSD z tohoto místa vykazováni, neboť šlo o soukromý pozemek, který je ve vlastnictví soukromého subjektu. Vážní místo navíc nesplňovalo na první pohled technické parametry vážního místa dle normy ČMI č. MP 009-04. Bylo tedy na první pohled zřejmé, že vážení neprobíhá řádným a zákonným způsobem. Ustanovení § 38a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích stanoví,

že vážení může být prováděno pouze na dálnicích, silnicích a místních komunikacích. Navíc vážní místo nesplňovalo technické podmínky pro provedení objektivního vážení. K prokázání důvodnosti odmítnutí výzvy k podrobení se zjevně nezákonného vážení navrhl žalobce řadu důkazů, se kterými se žalovaný, ani správní orgán I. stupně nijak nevypořádali, mimo jiné místním šetřením, výsledky konajících úředních osob a dalších svědků, listinami a interními předpisy Policie ČR. Správní orgány se s těmito důkazními návrhy nijak zákonně nevypořádaly a navržené důkazy bez zdůvodnění neprovedly, kdy tedy nezjistily řádně skutkový stav věci.

I silniční kontrola, spojená s kontrolním vážením byla od počátku zjevně nezákonná. Žalobce namítal, že vozidlo a silniční kontrola probíhala nepřípustně na soukromém pozemku, což je zjevné i z přiložených fotografií s tím, že kontrolní stanoviště se nacházelo přímo před domem, který je rovněž v soukromém vlastnictví, kdy přilehlý pozemek (parkoviště) je ve vlastnictví soukromé osoby. Zastavení a silniční kontrola tak probíhala na místě, které k těmto účelům nemůže sloužit a Policie ČR nemá příslušející pravomoc na takovém místě kontrolu zahájit a v kontrole pokračovat. Policie ČR má pravomoc provádět silniční kontroly všude tam, kde platí zákon o provozu na pozemních komunikacích (§ 1 z.č. 361/2000 Sb.). Pozemními komunikacemi jsou dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace (§ 2 a násl. z.č. 13/1997 Sb.). Všude tam je dána místní působnost zmíněných zákonů a tudíž i pravomoc kontrolních orgánů. Jelikož však nebyly v daném případě, byla kontrola prováděna nezákonně na místě, které k tomu zákon nestanoví, nelze k výsledkům kontroly přihlížet. Logicky pak musí být nezákonná i výzva policisty k podrobení se kontrolnímu vážení na takovém místě, když nízko rychlostní kontrolní vážení mělo proběhnout na soukromém pozemku, vážní místo bylo tak umístěno mimo místní působnost zákona č. 17/1997 Sb., o pozemních komunikacích, když toto bylo na první pohled zjevné a žalobce tuto skutečnost (tedy že jde o soukromý pozemek) věděl od jiných řidičů. Navíc bylo na první pohled zjevné, že kontrolní vážení má proběhnout na technicky nezpůsobilém terénu, pro jeho zjevný sklon a výmoly a nerovnosti na komunikaci. Těmito námitkami a předloženými důkazy se žalovaný zabýval nedostatečně. Není správná úvaha žalovaného v tom směru, že vozidlo může být odkloněno a vážení tak prováděno mimo působnost zákona. Příslušné právní předpisy stanoví, že součástí komunikací je i podélný pruh o určité šířce. Tento pruh může právě sloužit k provádění kontrol a kontrolnímu vážení. Je nepřípustné, aby pak kontrolní vážení probíhalo mimo komunikaci či její součást, jak tomu bylo v tomto případě. Žalobce v tomto směru poukazuje na § 12 zákona č. 17/1997 Sb., o pozemních komunikacích, který stanoví, co je součástí komunikace. Žalovaný a správní orgán tak pochybil, kdy neprovedl řádné dokazování za účelem zjištění, zda v daném případě mělo kontrolní vážení proběhnout v rámci místní působnosti zákona či nikoliv. Nelze se spokojit s nepodloženým závěrem žalovaného v tom směru, že vozidlo lze z komunikace odklonit v podstatě kamkoliv 16 km od místa zastavení vozidla. I v případě odklonu nesmí proběhnout kontrolní vážení na soukromém pozemku či účelové komunikaci. § 12 zákona č. 17/1997 Sb., o pozemních komunikacích dává kontrolním orgánům dostatek možností (v rámci vymezení součásti pozemní komunikace), kde mohou kontrolní vážení provádět.

K výzvě policisty k podrobení se nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení žalobce uvedl, že má za to, že v tomto daném případě bylo neuposlechnutí výzvy k podrobení se zjevně nezákonnému nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení akceptovatelné, kdy z okolností

ve věci bylo zjevné, že nízkorychlostní vážení proběhne nezákonným způsobem, a to z více důvodů. Prvním je účast osob, které k provádění vážení nemají žádnou pravomoc, druhou je zjevná nezpůsobilost vážení místa (soukromý pozemek na kterém mělo vážení proběhnout a zjevná technická nezpůsobilost vážení místa, jeho nesprávné označení, apod. Pokud je výzva zjevně nezákonná, jako tomu bylo i v tomto případě, je možné a dovolené, aby žalobce takovou výzvu neuposlechl (*srov. P., J.a P.V.. Neuposlechnutí výzvy veřejného činitele, prokazování totožnosti, urážky a napadání strážníků ze strany občanů. Poradce Veřejné Správy, 2008, č. 2, s. 48 až 55. ISSN 1802-839X*) a následně se k prokázání zjevně nezákonné výzvy navrhoval důkazní prostředky ve správním řízení. Toto žalobce učinil, avšak správní orgán nezákonně navržené důkazní prostředky neprovedl.

Za tohoto stavu měly správní orgány dbát tím více na základní zásady správního řízení v oblasti správního trestání a měly řádně zkoumat okolnosti, za kterých byl žalobce zastaven a vyzván k podrobení se nízkorychlostního kontrolního vážení. O to více byl zájem na tom, aby správní orgány provedly navržené výsledky konajících policistů a pracovníků CSPSD a další důkazy. Nelze se spokojit s tím, aby správní orgány v takovém případě vycházely z listinných podkladů. Navíc není zřejmé, zda a jak byla výzva učiněna, zda konající policisté z důvodu námitek žalobce od kontrolního vážení neupustili, apod. Je totiž zjevné, že žalobce konajícím policistům předložil veškeré doklady k vozidlu a nákladu, k nezákonnému způsobu provádění kontrolního vážení měl námitky. Okolnosti ve věci bylo třeba tedy řádně zjistit, což správní orgány v dané věci neučinily.

Sám žalovaný uvádí své úvahy, co do upuštění od kontroly konajícími osobami, kdy pro tyto úvahy však žalovaný ani správní orgán I. stupně neopatřil žádné relevantní důkazy, kdy vyšel toliko z listin, obsažených ve správním spise. Za sepis listin z průběhu kontroly a dalších listin je oprávněna vždy jediná úřední osoba, jiné zúčastněné osoby mohou běh událostí vyličit zcela jinak.

Závěrem žalobce namítal nedostatečnou pravomoc osob, které se zúčastnily kontroly. Je zřejmé, že s doklady řidiče disponovaly osoby, které k tomu nemají oprávnění (pracovníci CSPSD), tito pracovníci rovněž nepřipustně kategorizovali porušení právních předpisů. Navíc příslušní pracovníci CSPSD zadávali údaje do příslušného programu, se kterým pracují a vyhotovovali doklad o provedení nízkorychlostního kontrolního vážení. Správní orgány neprovedly řádné dokazování za účelem zjištění skutkového stavu a průběhu silniční kontrol. Žalobce dále uvedl, že ač vznesl proti kontrole a průběhu kontroly námitky, tyto námitky nebyly řádně zaznamenány do protokolu o kontrole, kdy toto pochybení má vliv i na další průběh správního řízení, kdy nebyli vyslechnuti svědci, kteří by mohli vznášení námitek potvrdit či vyvrátit. Žalobce navíc nebyl prokazatelně při zahájení kontroly ani v jejím průběhu a při výzvě k podrobení se kontrolnímu vážení seznámen prokazatelně policistou s faktem, že vlastní vážení a jeho vyhodnocení bude provedeno pracovníkem CSPSD a pokud policista pracovníka Centra služeb k takovému úkonu vyzval, jde o nezákonný postup, neboť k provádění takovýchto úředních úkonů nemají pracovníci CSPSD příslušnou pravomoc.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že je třeba se zabývat toliko naplněním skutkové podstaty přestupku, ze kterého byl žalobce obviněn, a to přestupku dle § 42a odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích kdy žalobce jako řidič kontrolovaného vozidla odmítl na výzvu policisty podrobit kontrolované vozidlo nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení. Tímto jednáním žalobce porušil právní povinnost stanovenou ustanovením § 38b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, které stanoví, že řidič vozidla je povinen na výzvu policisty nebo celníka podrobit vozidlo nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení. Ve věci není sporu o tom, že žalobce odmítl podrobit kontrolované vozidlo nízkorychlostnímu vážení. Tuto skutečnost žalobce nerozporuje, pouze uvádí skutečnosti, proč toto kontrolní vážení odmítl. Je však třeba si uvědomit, že žalobce nemá zákonnou možnost vážení odmítnout.

Důvodem neprovedení navrhovaných důkazů byla jejich zjevná nadbytečnost, kdy tyto důkazní návrhy se nevztahovaly k projednávanému přestupku a jejich provedení by na věc nemohlo mít žádný vliv. Žalovaný tak jednal na základě zásady hospodárnosti řízení a procesní ekonomie, kdy v případě provádění zcela irrelevantních důkazů by mohlo dojít k nepřipustným průtahům v řízení a vzniku nedůvodných nákladů. Skutečnost, že žalobce zpochybňuje provedení výzvy k podrobení se nízkorychlostnímu vážení, je zcela jednoznačně pouze účelová. Pokud žalobce tvrdí, že vznášel námitky proti způsobu a místu provádění nízkorychlostního vážení již v okamžiku kontroly, byť toto nebylo prokázáno, mohl tak činit nepochybně jen poté, co byl vyzván, aby se tomuto vážení podrobil. Žalobce tím tedy sám potvrzuje, že výzva ze strany policisty k podrobení se kontrolnímu vážení učiněna byla. O tom, že byl žalobce vyzván k podrobení kontrolovaného vozidla nízkorychlostnímu vážení zasahujícím policistou a že tuto výzvu odmítl uposlechnout, nemá žalovaný vůbec pochyb. Tato skutečnost plyne především z Oznámení přestupku ze dne 15.7.2015, které bylo sepsáno přímo na místě zasahujícími policisty. Dále je možné tento údaj zjistit i z Dokladu o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení ze dne 15.7.2015, který byl rovněž vystaven přímo na místě a potvrzen zasahujícím policistou a pracovníkem Centra služeb pro silniční dopravu (dále jen „CSPSD“). Podpůrně pak tuto skutečnost žalovaný zjistil i z Oznámení přestupku ze dne 22.7.2015, kterým byla věc předána Celnímu úřadu pro Karlovarský kraj a také z Úředního záznamu ze dne 17.7.2015, který sepsal sám zasahující policista pprap. M.H. Ostatně tato skutečnost vyplynula také z podání žalobce, který např. ve svém odvolání uvádí: „Pokud jde o výzvu policisty k podrobení se nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení, má žalobce za to, že v tomto daném případě bylo neuposlechnutí výzvy k podrobení se zjevně nezákonnému nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení akceptovatelné.“ Dále pak v doplnění odvolání také uvádí: „Je tak zřejmé, že nízkorychlostní vážení probíhalo od počátku nezákonně a výzva k podrobení se tomuto vážení byla rovněž zjevně neopodstatněná a nezákonná.“ Z obou takových vyjádření je zřejmé, že výzva ze strany zasahujících policistů byla učiněna a zároveň, že ji žalobce odmítl uposlechnout. Za takových okolností měl žalovaný učinění výzvy i její neuposlechnutí žalobcem za jednoznačně prokázané, a proto považoval provádění dalších důkazů, např. výsledkem zasahujících policistů, za zcela nadbytečné.

Co se týká námitek žalobce ohledně nezákonnosti nízkorychlostního vážení, kterému se měl žalobce podrobit, tak tyto námitky považuje žalovaný za nepodstatné pro rozhodnutí ve věci. Žalobce má možnost namítat vady provedení vážení, avšak tato skutečnost jej

nezbavuje povinnosti se takovému vážení podrobit. Navíc má žalovaný za to, že tyto námitky jsou pouze účelové ve snaze vyhnout se odpovědnosti za zřejmé porušení zákona – žalobce předložil při kontrole vážní list prokazující přetížení vozidla. O tomto závěru svědčí i skutečnost, že žalobce žádnou z těchto námitk neuplatnil již na místě kontroly a oznámení přestupku dokonce odmítl podepsat, kdy zřejmě jednal podle pokynů žalovanému neznámé osoby, se kterou během předmětné kontroly telefonoval. Tyto skutečnosti vyplynuly z žalobcem předloženého rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 9.11.2015 č. j. 18283/OD-P/15, ve kterém je uvedeno: *„Z tohoto oznámení přestupku, stejně jako z dokladu o výsledku technické silniční kontroly, je také zřejmé, že tyto písemnosti obviněný odmítl na místě kontroly podepsat. V oznámení přestupku je dostatečně velký prostor pro vyjádření přestupce, pokud s přestupky či s jednáním na místě nesouhlasí. Jak je zřejmé z těchto písemností, tak obviněný na místě kontroly nevyužil možnosti uvést své námitky do tohoto oznámení přestupku, přičemž skutečnost, že jeho námitky nebyly řádně zaznamenány, byla uvedena až při písemném vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí o přestupku. (...) Tomuto, že tuto možnost obviněný měl, nasvědčují i svědecké výpovědi policistů a pracovníka Centra služeb pro silniční dopravu. Z těchto výpovědí je patrné, že obviněný na místě kontroly vedl s někým telefonický hovor, na jehož základě mu bylo doporučeno, ať na místě kontroly nic nepodepisuje, což následně také i učinil.“* Na tomto místě žalovaný považuje za nutné uvést, že využil zjištění provedená Magistrátem města Karlovy Vary proto, že mu bylo toto rozhodnutí žalobcem poskytnuto jako důkaz. Je však nutno dodat, že Magistrát města Karlovy Vary posuzoval jiný přestupek než žalovaný, a to přestupek dle pozdějších předpisů. Při posuzování tohoto přestupku mohla vzniknout potřeba provedení dalších důkazů, jako výsledků policistů a pracovníka CSPSD a není možné postup tohoto správního orgánu tedy srovnávat s postupem žalovaného či potažmo Celního úřadu pro Karlovarský kraj. U každého z těchto správních orgánů byl projednáván jiný přestupek, byť na základě stejné kontroly. V jednotlivých řízeních bylo nutné prokázat naplnění jiných znaků skutkové podstaty přestupku a jiných okolností, a proto provedení důkazů u jednoho správního orgánu nemůže být precedentem pro provedení důkazů u jiného správního orgánu. Žalobce tato řízení tedy srovnává zcela nesprávně. Pokud však žalobce poskytl žalovanému shora označené rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, nevidí žalovaný důvod, proč by nemohl použít závěry v něm uvedené pro své vlastní dokazování. Pro úplnost žalovaný poukazuje, že tento důkaz pak šel spíše k tíži žalobce, když vyvrací většinu jeho tvrzení uplatněných i v řízení u žalovaného.

Co se týče možnosti neuposlechnutí nezákonné výzvy, tak v tomto směru se žalobce opět mylí. Žalobce nemá právo neuposlechnout výzvy policisty v případě, kdy tuto považuje za nezákonnou. Žalovaný v tomto případě vychází z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ČR, a to konkrétně z rozhodnutí č. j. 1 As 63/2011-91 ze dne 17.8.2011, které cituje judikaturu Ústavního soudu ČR, a to rozhodnutí ve věci ÚS 263/97, které stanoví: *„Ústavní soud se ztotožnil se závěrem Okresního úřadu K., že občané jsou povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným zákonným způsobem. Ústava ČR, Listina základních práv a svobod ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby jednotliví občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě toho jejich pokynů uposlechl nebo neuposlechl.“* Dále také cituje další z rozhodnutí NSS ze dne 31.5.2007, č. j.

8 As 17/2007, který ze shora uvedeného nálezu Ústavního soudu ČR také vychází. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce měl povinnost uposlechnout výzvy policisty a podrobit vozidlo kontrolnímu vážení, a to i v případě, že měl pochybnosti o správnosti prováděného vážení. K námitkám ohledně pravomoci pracovníků CSPSD žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se s touto námitkou řádně vypořádal. Znovu pak pouze pro úplnost uvádí, že ustanovení § 38b odst. 2 a 3 zákona o pozemních komunikacích stanoví, že při nízkorychlostním kontrolním vážení je řidič vozidla povinen se řídit pokyny *osoby obsluhující zařízení* na nízkorychlostní kontrolní vážení a že o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení vydá *osoba obsluhující zařízení* na nízkorychlostní kontrolní vážení vozidel řidiči doklad, který zašle též provozovateli vozidla.

Zákon o pozemních komunikacích tedy předpokládá, že vážení nebudou provádět sami policisté nebo celníci, ale bude provedeno za účasti jiných osob obsluhujících toto zařízení. Klíčová je přítomnost policisty nebo celníka při těchto úkonech, když právě tyto úřední osoby jsou zárukou zákonnosti provedení vážení. V daném případě není pochyb o tom, že kontrole byli přítomni příslušníci Policie ČR, vedli průběh prováděné kontroly a pracovníci CSPSD jednali dle jejich pokynů. V tomto ohledu tedy žalovaný neshledal v řízení žádné nezákonnosti a tuto námitku žalobce považuje opět toliko jako účelovou. Navíc tato námitka je naprosto mimo předmět projednávaného přestupku, když s ohledem na neprovedení kontrolního vážení k zapojení pracovníků CSPSD prakticky vůbec nedošlo. Naprosto zcestná je pak úvaha žalobce ohledně nedostatku působnosti zákona o pozemních komunikacích a pravomoci Policie ČR na místě kontroly. Místo, kde předmětná kontrola probíhala, je veřejně přístupnou pozemní komunikací, na které platí pravidla silničního provozu pro všechny účastníky provozu na pozemních komunikacích stejně jako na jiných pozemních komunikacích. Proto zde Policie ČR může provádět kontroly a má zde plnou pravomoc. Skutečnost, jestli se jednalo o soukromý pozemek či nikoli, nemůže na tomto závěru nic změnit. Zákon o pozemních komunikacích tento způsob vlastnictví dokonce předpokládá, když v § 9 uvádí, že vlastníkem účelových komunikací je právnická nebo fyzická osoba. Dle § 38a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se kontrolní vážení tedy sice provádí na dálnicích, silnicích a místních komunikacích, ale pokud bylo vozidlo zastaveno při jízdě na těchto typech pozemních komunikací a za účelem samotného zvážení bylo donuceno sjet na účelovou komunikaci, tak jak to bylo v tomto případě, nejedná se o porušení zákona a policisté byli zcela oprávněni k provedení kontrolního nízkorychlostního vážení. Č. j. 11699-3/2016-900000-304.4 Na základě výše uvedených skutečností žalovaný trval na svém závěru, že provedení žalobcem navrhovaných důkazů bylo v řízení před odvolacím správním orgánem i správním orgánem prvního stupně s ohledem na charakter přestupku nadbytečné a žalovaný neporušil žádnou ze zásad přestupkového či správního řízení, když tyto důkazy neprovedl.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl-

V replice ze dne 17.5.2016 žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě a trval na ní a žádal, aby soud rozhodl, tak jak je uvedeno v jejím petitu.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 15.7.2015, č.j. KRPK-63198/PŘ-2015-190806 a ze dne 22.7.2015, č.j. KRPK-63198-3/PŘ-2015-190306-S121,

doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení ze dne 15.7.2015 a úřední záznam ze dne 17.7.2015. Z těchto listin vyplývá, že dne 15.7.2015 v 8:40hod., prováděla hlídka Policie ČR součinnostní kontrolní akci s pracovníky Centra Služeb pro silniční dopravu Karlovarského kraje na stanovišti K-60 „Otovice u panelárny, V 8:40 hod. bylo kontrolní hlídkou zastaveno nákladní vozidlo RZ ..., které se mělo podrobit nízkorychlostnímu vážení.

Řidič kontrolovaného vozidla byl nejprve hlídkou vyzván k předložení dokladů k vozidlu a převáženému materiálu. Řidič požadované doklady předložil. Následně byl řidič vyzván kontrolní hlídkou k podrobení vozidla nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení podle § 38b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, které se žalobce odmítl podrobit. Dále předložil dodací list č. 194A25016486, podle kterého bylo vozidlo přetíženo. O provedení nízkorychlostního vážení byl pracovníkem Centra služeb vydán doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení číslo 2015810098 ze dne 15.7.2015, který je součástí správního spisu a v jeho poznámce je uvedeno, že se řidič odmítl podrobit nízkorychlostnímu vážení a podle předloženého dodacího listu je celková hmotnost vozidla 36,28tun.

Na den 29.9.2015 bylo nařízeno ústní jednání, ke kterému se žalobce dostavil a předal správnímu orgánu I. stupně své písemné vyjádření k předmětné věci ze dne 25.9.2015 a listinné důkazy. V písemném vyjádření mimo jiné namítal, že vážení neprobíhalo v souladu s § 38a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, době, kdy se žalobce měl přestupku dopustit, neměli příslušníci Policie ČR na místě žádné váhy, nepředložili ani žádné doklady k vahám. Dále namítal, že došlo k porušení zásady legality. K důkazům navrhoval provést výpis z katastru nemovitostí, místní šetření, výslech konajících policistů a na místě přítomných pracovníků Centra služeb, zřizovací listinu Ministerstva dopravy, pokyn ředitele ředitelství dopravní policie, příkazní smlouvu mezi Karlovarským krajem a Centrem služeb, dohodu mezi Ministerstvem dopravy a vnitra o součinnosti a vzájemném poskytování informací, Metrologický přepis MP009-04.

Dne 27.10.2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, v němž uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že dne 15.7.2015 v 8.40 hod. prováděla hlídka Policie České republiky, dopravního inspektorátu Karlovy Vary (dále jen „kontrolní orgán“) ve spolupráci s Centrem služeb pro silniční dopravu, Pracovištěm Karlovy Vary, kontrolu a vážení vozidel na silnici III/2201 (u panelárny v obci Otovice). V této době kontrolní orgán zastavil kontrolované vozidlo, které řídil pachatel přestupku, a vyzval pachatele přestupku k podrobení se nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení. Pachatel přestupku na výzvu kontrolního orgánu odmítl kontrolované vozidlo podrobit nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení. Kontrolní orgán pořídil fotodokumentaci případu a vyhotovil Doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení č. 2015810098 a oznámení přestupku č.j. KRPK-63198/PŘ-2015-190306-S121. Pachateli přestupku umožnil, aby se k uvedeným zjištěním vyjádřil, čehož pachatel přestupku nevyužil. Dne 3.8.2015 bylo toto oznámení doručeno Celnímu úřadu pro Karlovarský kraj (dále jen „celní úřad“) k projednání přestupku. Zároveň s tímto oznámením byly celnímu úřadu zaslány následující doklady: oznámení přestupku č.j. KRPK-63198-3/PŘ-2015-190306-S121, úřední záznam č.j. KRPK-63198-2/PŘ-2015-190306, doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení č. 2015810098, kopie živnostenského listu, kopie osvědčení o registraci vozidla, kopie dodacího listu č.

194A25016486, fotodokumentace. Celní úřad odeslal pachateli přestupku dne 21.8.2015 pod č.j. 39051-2/2015-540000-12 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nařízení ústního jednání a předvolání. Ústní jednání bylo nařízeno na den 29.9.2015 v 9.00 hod. na celním úřadě. Nařízení ústního jednání a předvolání bylo pachateli přestupku doručeno dne 29.8.2015. Dne 29.9.2015 se pachatel přestupku dostavil na celní úřad, kde předal své písemné vyjádření k předmětné věci. Písemné vyjádření pachatele přestupku bylo zaevidováno pod č.j. 39051-4/2015-540000-12. Dne 1.10.2015 bylo vypraveno usnesení celního úřadu o ukončení dokazování v dané věci č.j. 39051-5/2015-540000-12 dle příslušných ustanovení správního řádu se stanovenou lhůtou k případnému seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a možností se vyjádřit k těmto podkladům. Pachatel přestupku této možnosti nevyužil. Celní úřad při posuzování toho, zda došlo k úmyslnému porušení právní normy dané Zákonem o pozemních komunikacích, tj. nevyhovění výzvy policisty k podrobení vozidla nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení, došel k závěru, že jednání pachatele přestupku bylo úmyslné. Jak vyplývá z pachatelem přestupku předloženého dodacího listu č. 194A25016486 (předložen při kontrolním vážení), celková hmotnost vozidla činila 36,28 tun, tedy vozidlo bylo přetíženo o více jak čtyři tuny. Pachatel přestupku tak věděl o přetížení vozidla a přesto s tímto vozidlem jel. Důvod, který vedl pachatele přestupku k úmyslnému jednání, není zcela zřejmý. Veškeré námitky uvedené ve vyjádření považoval celní úřad pro danou věc za irelevantní. Pachatel přestupku na předmětném místě odmítl na výzvu policisty podrobit jím řízené vozidlo nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení. Odmítnutím znemožnil kontrolnímu orgánu provedení nízkorychlostního kontrolního vážení.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný argumentoval obdobě jako správní orgán I. stupně. Konstatoval, že nemá pochyb o tom, že ze strany odvolatele došlo k neuposlechnutí výzvy k podrobení kontrolovaného vozidla nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení. Ostatně tuto skutečnost odvolatel ani sám nikdy nerozporoval. Z dokumentů uvedených ve spise navíc jasně vyplývá, že ke zvážení kontrolovaného vozidla nedošlo, přestože bylo kontrolované vozidlo za tímto účelem zastaveno a kontrolováno. K prokázání spáchání tohoto přestupku CÚ využil jako důkaz zejména Oznámení přestupku ze dne 15.7.2015 a dále Doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení vozidla ze dne 15.7.2015 a Dodací (vážní) list č. 194A25016486. Z uvedených důkazů je nepochybné, že odvolatel jako řidič kontrolovaného vozidla byl vyzván, aby se podrobil kontrolnímu vážení a odvolatel této výzvy neuposlechl, čímž naplnil skutkovou podstatu shora označeného přestupku. Odvolatel se nemůže vyvinít ze spáchání výše uvedeného přestupku tím, že kontrolní vážení mělo proběhnout zjevně v rozporu s právními předpisy. Dle názoru odvolacího orgánu postupoval CÚ zcela správně, když neprovedl odvolatelem navrhané důkazy k prokázání nesprávného postupu při provádění kontrolního vážení. Tato skutečnost totiž není pro naplnění skutkové podstaty přestupku, ze kterého je odvolatel obviněn, vůbec rozhodná a provedení těchto důkazů by nemělo žádný vliv na rozhodnutí ve věci. S ohledem na zásadu hospodárnosti, rychlosti a ekonomie řízení tedy CÚ tyto důkazy ani provést nemohl, neboť by se dopustil porušení těchto zásad. V tomto řízení mohlo být přihlédnuto pouze k tvrzením a mohly být prováděny pouze důkazy týkající se toho, zda došlo k neuposlechnutí výzvy policisty ze strany odvolatele či nikoli. Odvolací orgán byl jednoznačně toho názoru, že tato skutečnost byla v řízení dostatečně prokázána, a proto ani odvolací orgán neprovedl odvolatelem navrhané důkazy, a to jak ty, které odvolatel navrhnul v řízení před správním orgánem prvního stupně, tak ani ty, které odvolatel navrhnul v odvolacím řízení.

V předchozím rozsudku ze dne 31. října 2016 čj. 17 A 7/2016-37 soud žalobu shledal důvodnou. Tento rozsudek však byl Nejvyšším správním soudem zrušen rozsudkem ze dne 30.8.2016 čj. 6 As 317/2016-21, který nabyl právní moci dne 8.9.2017. NSS v něm dospěl k závěru, že žalobce stěžejní nedostatky skutkového zjištění namítal poprvé až v žalobě, ač mu nic nebránilo činit tak již v průběhu správního řízení, a že lze mít i na základě dokazování dosud provedeného správními orgány za odůvodněný závěr, že se žalobce přestupku dopustil.

Při jednání před krajským soudem dne 20.11.2017 teprve po opětovném úplném projednání celého případu vyšlo najevo, že po zrušovacím rozsudku Krajského soudu v Plzni žalovaný a správní orgán prvního stupně v řízení pokračovaly, vydaly nová rozhodnutí o věci a správní řízení tímto bylo pravomocně ukončeno. Soud proto vyzval strany k předložení nových pravomocných správních rozhodnutí. Současně žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím o věci bez nařízení dalšího jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.).

Dne 10.1.2017 žalovaný vydal pod čj. 2610/2017-900000-304.4 rozhodnutí, které nabylo právní moci téhož dne a jímž zrušil prvostupňové rozhodnutí o přestupku s tím, že na základě závěrů krajského soudu je nezbytné, aby správní orgán prvního stupně doplnil dokazování o výsledcích zakročujících policistů.

Dne 1.7.2017 správní orgán prvního stupně vydal pod čj. 2613-2/2017-540000-12 rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 17.2.2017 a jímž bylo podle § 76 odst. 1 písm. f) správního řádu zastaveno řízení o přestupku žalobce z důvodu, že odpovědnost za přestupek zanikla. V odůvodnění správní orgán uvedl, že krajský soud po uplynutí promlčecí lhůty věc zrušovacím rozsudkem otevřel, a tím došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Ust. § 41 s.ř.s prvostupňový správní orgán chybně nezohlednil.

Ve vyjádření žalovaného ze dne 21.11.2017 se uvádí, že vydání nových rozhodnutí nemůže mít na rozhodnutí soudu žádný vliv, když v případě zamítnutí žaloby by bylo obnoveno napadené rozhodnutí se všemi jeho účinky a posléze vydaná rozhodnutí by se stala bezpředmětnými.

Žalobce ve vyjádření ze dne 29.11.2017 uvedl, že je namístě odklizení původního rozhodnutí žalovaného napadené žalobou, které nemůže již obstát vedle nového rozhodnutí zastavujícího řízení o přestupku. Není možné posuzovat věc v neprospěch obviněného z přestupku a je namístě, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, když nemohou vedle sebe existovat dvě rozhodnutí o téže věci v rozporu se zásadou non bis in idem. Je třeba postavit najisto, které rozhodnutí je věci závazné a konečné. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nicotné, neboť nemůže vyvolat účinky, když bylo řízení následně pravomocně zastaveno. Současně měl žalobce za to, že mu svědčí právo na náhradu nákladů řízení.

Soud projednávanou věc posoudil takto:

V daném případě nelze postupovat ani způsobem uváděným žalovaným, který navrhuje zamítnutí žaloby, ani podle názoru žalobce, který žádá prohlásit napadené rozhodnutí za nicotné. Nicotným napadené rozhodnutí nepochybně není, neboť bylo vydáno příslušným správním orgánem po provedeném řízení a v rámci jeho pravomoci.

Zamítnutím žaloby by ani nenastalo automatické zrušení pozdějších rozhodnutí obou správních orgánů, jak se domnívá žalovaný, neboť tento postup je stanoven pouze pro řízení vedená podle zákona č. 280/2009 S., daňového řádu. Podle § 124a tohoto zákona dojde-li v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví ke zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu, stává se toto rozhodnutí neúčinným dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Není pochyb o tom, že tento postup nelze dovozovat pro přestupky z daňového řádu ani analogicky, neboť by se jednalo o nepřipustnou analogii v neprospěch obviněného. Proto zmíněná pozdější rozhodnutí obou správních orgánů vč. pravomocného rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku zůstávají platná a účinná.

Soud může rozhodnout pouze o předmětu žaloby, jímž je žalobou napadené rozhodnutí. V souladu se zásadou právní jistoty (non bis in idem) je nezbytné v daném případě vydat rozhodnutí, na základě něhož nevzniknou pochybnosti o tom, jak bylo s konečnou platností rozhodnuto v předmětném přestupkovém řízení. Takovému požadavku odpovídá dle názoru tohoto soudu výrok I. rozsudku, kterým se napadené rozhodnutí zruší, avšak z důvodu nevrácení věci k dalšímu řízení není založena povinnost žalovaného vést další správní řízení o věci. Obdobně zdejší soud postupoval např. v rozsudku ze dne 30.1.2017 čj. 30 A 167/2016 – 27, byť se nejednalo o věc přestupkovou. Možnost zrušení napadeného rozhodnutí bez vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému z důvodu dvou existujících správních rozhodnutí v téže věci připustil také NSS v rozsudku ze dne 9.6.2016 čj. 2 Azs 307/2015-41.

Na základě výše uvedeného soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost bez vrácení věci k dalšímu řízení, tj. bez aplikace ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.

Pokud jde o odůvodnění výroku II. týkajícího se náhrady nákladů řízení, krajský soud shledává v projednávaném případě důvody opodstatňující aplikaci moderačního ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s. Žalobci, jenž měl v řízení o žalobě úspěch spočívající ve zrušení napadeného rozhodnutí, soud náhradu nákladů řízení vůči žalovanému nepřiznal, neboť z výše popsaného průběhu řízení jasně vyplývá, že žalobce (zejména na základě závěru NSS) by nebyl v tomto řízení úspěšný, pokud by správní orgán prvního stupně neposoudil v novém řízení chybně lhůtu k promlčení přestupku, což představuje podle názoru soudu důvod zvláštního zřetele hodný právě ve smyslu ust. § 60 odst. 7 s.ř.s.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u**

**Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší
správní soud.**

V Plzni dne 30. listopadu 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně